

Պարույր Սևակ

Լույսի աղբյուրը

Եթե մթության խտացումից է միշտ լույսը ծնվում,
Մի՞թե մենք կյանքում քիչ մութ ենք ծամել՝ հացի փոխարեն,
Եվ մի՞թե քիչ ենք քնել մեր քունը մղձավանջային՝
Մեզ, վերմակի տեղ, ծածկելով մթան մազեղեն քուրձով...
Մութը՝ անասեղ՝ կարկատանել է մեր աչքե՛րն անգամ,
Իր գույնն է խառնել և մեր արյա՛նը,
Կարմի՛ր արյանը,
Որ չորանալիս սևանում է միշտ,
Եվ չոր արյամբ էլ սևն է շատանում,
Այսինքն՝ մութը...
Անգամ ամեն ծառ,
Ամեն թուփ ու խոտ
Կարծես ճոճվում է, որ ավլի մութը:
Բայց ճոճմամբ իրենց ո՛չ թե ավելում,
Այլ հավելում են նրանք նույն մութը՝
Իրենց ստվերո՛վ...
Կույր ծնվածները բարի են անչափ:
Կարող է կարծել միայն մարդը չար,
Թե կույրերն անվերջ աղոթք են անում,
Որ ընդարձակվի կայսրությունն իրենց,
Ու թագադրվի մո՛ւթը,

Այդ մո'ւթը՝
Իրականների մեջ իրականը,
Տիրակալների մեծ տիրակալը...
Եվ իսկապես էլ՝ մեր թիկունքն է մութ.
Անցյալը գիտենք գրքերով միայն:
Գուցե առավել մեր ճակատն է մութ.
Գրքերն են ճառում գալիքի'ց նաև:
Մո'ւթը առջևից - մո'ւթը ետևից,
Մենք՝ երկու մթան նեղլիկ արանքում,-
Էլ ի՞նչ է մնում, որ էլ ի՞նչ անենք:
Պիտի սեղմըվենք աջ ու ձախ թևից,
Սեղմըվե՛նք անվերջ-անվերջ խտանա՛նք,
Բայց... չբթանանք այնքան, որ կարծենք,
Որ եթե մթան խտացումից է միշտ լույսը ծնվում,
Ապա կծնվի ինքնաբերաբար՝
Ինչպես Հիսուսը Միածին Կույսից,
Մինչև իսկ առանց... «Եղիցի լույս»-ի...

09.XI.1965թ. 19.III.1967թ.

Չանախչի, Արզնի